

Jednotlivé lékařky informovaly vedoucí vizity o jeho stavu. Většinu Richard neznal, jenom doktora – manažera a pak když promluvila psycholožka, tu poznal po hlase hned. Podíval se tím směrem, ale neviděl ji, stála za dalšími. Richard se nedozvěděl nic nového, vizita mu připadala spíše jako společenská událost nebo historický rituál. Když odcházeli, jedna lékařka se na něho letmo podívala a neznatelně se pousmála. Alespoň Richardovi to tak připadalo a doufal, že to byla právě psycholožka a že už se na něho nezlobí.

Dietní sestřička se přihnala jako vichřice.

„Nemohu se zdržovat, jsem tady na černo.“

„Sestřičko, jak to, Vy už o mě nebudete pečovat?“

„Ne, už nemohu, analyzátor vyhodnotil, že už jste schopen se o sebe postarat, už nemáte nárok a já k Vám už oficiálně nesmím.“

„A jak jste to teď udělala?“

„No dávají nám do oblečení čip, říkáme mu AZIMETR pomocí kterého počítač automaticky sleduje, jestli se pohybujeme tam, kde máme.“

„Tak jsem ty kalhotky s tím čipem nechala svlečené na záchodě, dala jsem tam na dveře cedulku „MIMO PROVOZ“ a přiběhla jsem.“

„Teda sestří, to je nápad, jak obejít počítač, to jistě všichni muži touží Vám sáhnout na sukni, aby cítili jak je prohmátná, když kalhotky chybí.“ „To ale nejde, všichni máte průběžně snímaný srdeční tep a kdyby se Vám najednou rychle zvýšil, tak budou pátrat po příčinách. A byla bych v průšvih, protože by zjistili pomocí kamery, která snímá kdo k Vám přichází a odchází, že jsem tady byla s nahým zadkem, zatím co podle počítače jsem seděla na záchodě. Nebo mi snad můžete zaručit, že to s Vámi nic neudělá, když se na Vás namáčknou napůl nahá?“

„Sestřičko, to určitě nemůžu, mě by mohlo taky srdce zevnitř narazit žebra.“

„Já už musím utíkat. Chtěla jsem jen vědět, jak se Vám daří a jak jste přežil moje dietní rady. A ještě něco, dneska až si budete prohlížet nabídku jídel, tak si všimněte, jak se naše předváděcí hvězda často předklání a jak velký má výstřih a vyberte si něco jiného.“

„Sestřičko, mockrát děkuji, jsem velmi rád, že jsem Vás uviděl na vlastní oči.“

Byla taková, jak si ji představoval, jak by řekla babička: žena krev a mléko, jen se chytit.

Přišla sestra a oznámila Richardovi, že analyzátor vyhodnotil jeho zdravotní stav jako velmi dobrý a že se musí sama také pochválit, protože jeho pyžamo se při vizitě líbilo.

„Zopakuji Vám, jak se objednává jídlo. Jenom řekněte jídelní lístek a z čela postele vyjede zobrazovací panel, kde se Vám postupně přestaví všechna jídla, co jsou momentálně k dispozici. Povelem další nebo zpět si projíždíte celou nabídku. Co se Vám líbí, to si objednáte povelom přinést. Protože Vy ještě nemáte zavedenou identifikaci podle oka, musíte konečnou objednávku potvrdit opět hlasem. Tady vidíte, jak se Vám jídla předvádí při vaření, úpravě na talíře a servírování na dopravníky. Že máme pěkné předváděče, co? Tady máte naši největší předváděcí hvězdu. Dneska předvádí hovězí s černou omáčkou. Ta má poprsí a ten výstřih přitom, když se předklání, to máte skoro jako v kavárně při striptýzu, včetně prsních bradavek a velkých dvorců.“

„Sestřičko, to tmavé, to jsou prsní dvorce?“

„Samozřejmě, co jste si myslel, že je má namalované?“

„Ne to ne, já jsem si myslel, že je jen při té neopatrné manipulaci namočila do té černé omáčky.“

